

1. Бондаренко О.О. Трудова мотивація: проблеми та розвиток.// Економіка та держава. № 4 – 2008. – С.65-66.
2. Ісайкіна О. Д. Мотиваційний процес в сучасному аспекті менеджменту персоналу [Електронний ресурс] / О. Д. Ісайкіна. – Режим доступу до журн.: www.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/Evu/2012_18_1/Isaikina.pdf
3. Собінова Т. М. Стимули та мотиви в управлінні персоналом / Т. М. Собінова // Економіст. - 2007. - № 3. - С. 45-46

УДК 339.197:338.43

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА В СФЕРІ РЕГУЛЮВАННЯ КОНКУРЕНЦІЇ

Самсонова М. М., 11 МБ ПТ група

Науковий керівник: Нестеренко С. А., д.е.н., професор

Таврійський державний агротехнологічний університет

Постановка проблеми. На сьогоднішній день сприяння посилення конкуренції між організаціями є одним з кращих методів державного регулювання. Дії влади, які направлені на покращення економіки повинні бути спрямовані на формування конкурентного середовища та його захист.

Мета статті. Мета полягає в дослідженні методів державної політики в сфері регулювання конкуренції.

Основні матеріали дослідження. Державне регулювання економічної конкуренції - це цілеспрямована державна діяльність, що здійснюється на засадах і в межах, встановлених чинним законодавством, по встановленню і реалізації ведення економічної діяльності на товарних ринках з метою захисту добросовісної конкуренції і забезпечення ефективності ринкових відносин.

Основними формами (напрямами) державного регулювання економічної конкуренції є нормативний і організаційний вплив. Нормативне регулювання проявляється у встановленні в нормативно-правових актах правил ведення господарської діяльності, а також у встановленні контролю за його здійсненням. Організаційне регулювання полягає у створенні державою спеціальних організаційних структур з відповідним обсягом повноважень.

Важливість забезпечення функціонування конкуренції пояснюється насамперед тим, що держава не спроможна взяти на себе місію збалансування економічних інтересів, що виконує конкуренція. Держава виконує лише компенсаторну функцію, заповнюючи прогалини конкуренції та здійснює регулюючу діяльність з підтримки в певних межах свободи підприємництва і конкуренції як основи функціонування ринку.

Основними напрямами конкурентної політики України є:

- узгодження промислової, зовнішньоекономічної, регуляторної політики та політики у сфері приватизації з конкурентною політикою;
- забезпечення ефективного розвитку конкурентних відносин, підвищення конкурентоспроможності вітчизняних підприємств та подальше зменшення рівня монополізації економіки;
- оптимізація діяльності органів місцевого самоврядування як суб'єктів економічних відносин; - удосконалення регулювання діяльності суб'єктів природних монополій;
- розвиток законодавства про захист економічної конкуренції.[2]

Формування цивілізованого ринкового середовища, розвиток конкуренції, зміни в системі виробництва, також запровадження на державному рівні механізмів дерегулювання економіки[1], що відбуваються в економіці України, вимагають зміни підходів до регулювання економічних процесів та спрямування економічної політики держави.

Конкурентна політика України являє собою комплекс організаційно-правових заходів

спрямованих на розвиток та захист конкуренції, подолання монопольних тенденцій та недобросовісної конкуренції в економіці України, регулювання сфер функціонування природних монополій, сприяння фінансовій, матеріально-технічній, інформаційній, інноваційній, консультативній, а також іншій підтримці суб'єктів господарювання, яка забезпечує розвиток конкуренції та здійснюється уповноваженими органами державної влади, органами місцевого самоврядування та органами адміністративно-господарського управління і контролю.

Конкурентна політика України являє собою складну комплексну модель регулювання конкуренції, яка складається з організаційних та правових заходів спрямованих на забезпечення реалізації:

- 1) антимонопольної політики в сфері регулювання ринкових монополій, яка охоплює:
  - демонополізацію економіки;
  - попередження монополізації товарних ринків (антимонопольний контроль дій органів влади і управління та контроль економічної концентрації ринкової влади суб'єктами господарювання);
  - припинення порушень антимонопольного законодавства;
- 2) антимонопольної політики в сфері регулювання природних монополій, яка охоплює:
  - забезпечення умов функціонування, регулювання і контролю за суб'єктами природних монополій;
  - формування ефективного конкурентного середовища на суміжних ринках;
- 3) політики з забезпечення добросовісної конкуренції (конкурентної політики в вузькому розумінні), яка охоплює:
  - попередження, припинення і захист від проявів недобросовісної конкуренції;
  - попередження, припинення і контроль за здійсненням рекламної діяльності;
  - забезпечення умов ефективного захисту добросовісної конкуренції [3].

Висновок. Державне регулювання конкуренції - це цілеспрямована діяльність, що здійснюється на засадах і в межах, встановлених чинним законодавством, з метою захисту добросовісної конкуренції і забезпечення ефективності ринкових відносин. Державний регулятивний вплив на економічну конкуренцію справляється за допомогою правових, організаційних та економічних засобів.

Список використаних джерел

1. Кобилянський Л. С. Управління конкурентоспроможністю / Л. С. Кобилянський. – К. : Зовнішня торгівля, 2003. – 304 с.
2. Савчук В. С. Механізми державного управління в сфері захисту економічної конкуренції в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 25.00.02 “Механізми державного управління” / Савчук В. С. – Львів, 2006. – С. 16.
3. Ющик О. І. Галузі та інститути правової системи (міфи і реальність) / О. І. Ющик. – К. : Оріяни, 2002. – С. 101.